

Четвер

Спершу мушу зазначити, що я **НЕ** розпочав своє перебування у цьому світі верещанням маленького дівчиська. Це вже прогрес, еге ж?

Але хіба ви не відреагували б так само, якби застрягли **ВСЕРЕДИНІ** Майнкрафта? Щоразу, коли я розгортаю летючу книжку над столом у бібліотеці, мене висмикує з одного світу Майнкрафта й перекидає до іншого, а це не найприємніший досвід! Я ніколи не знаю, куди мене закине і яка небезпека чекає на мене!

Словом, щойно я опинився у цьому новому світі й побачив, **ЩО** на мене там чекало, мої інстинкти

самозбереження заволодали як один. Я чкурнув за найближче дерево й пригнувся так низько, як тільки міг. Але не смійтеся з мене! Наді мною бовванів страшенно великий рудий кіт! Хоч я сподівався, що це просто величезний будинок-кіт, проте не хотів ризикувати. Я **НЕ ХОТІВ** стати кігтедряпкою для kota з найбільшими у світі пазурами!

Гаразд, час зізнатися вам. Я не дуже ладнаю з котами. Нічого не маю проти них, але чомусь вони всі мають щось проти мене.

Ось короткий підсумок моїх зустрічей із котами.

1. Кішка бабці Руті, «сюсічка-пусічка Петунія» (це вона так її називає, не я). Щоразу, коли я залишаюся у бабці на ніч, Петунія влягається на моє лице, як на подушку. І вночі я підхоплююся, хапаючи ротом повітря! Я вже казав, що в неї дуже довга й пухнаста шерсть? А кілька днів після того я ще сякаюся й кашляю шерстю.

2. Кішка тітки Гледіс, «красунечка Пенелопа» (знову ж таки, це тітчині слова). Одного разу ця кішка накакала у мій кросівок! Треба ще щось казати?

3. Кіт кузини Клари на ім'я Обіймик (або ж «кіт-убивця», як його називаю я). Щоразу, коли я заходжу до їхнього будинку, цей кіт кидається на мене й впивається своїми сталевими пазурами просто в мою голову. Тоді зістрибує й суне геть, ніби нічого й не сталося. Вочевидь, він робить так лише зі мною. Оце пощастило.

Так, про що це я? А, точно. Я ховався за деревом і перелічував пункти зі списку котячих атак.

- Чи чути десь шипіння й сичання? Ні.
- Чи вп'ялися в мене гострі пазури? Не.
- Чи став я часто чхати (бо в мене алергія на котів)? Не-а.

Коли я впевнився, що на мене не збирається нападати велетенський кіт, то оглянув новий світ. Якщо описати його одним словом, то «зелений». Повсюди рясніла зелень: зелені кущі, висока салатова трава, а з височенних дерев звисали смарагдові ліани. Мене закинуло у джунглі Майнкрафта!

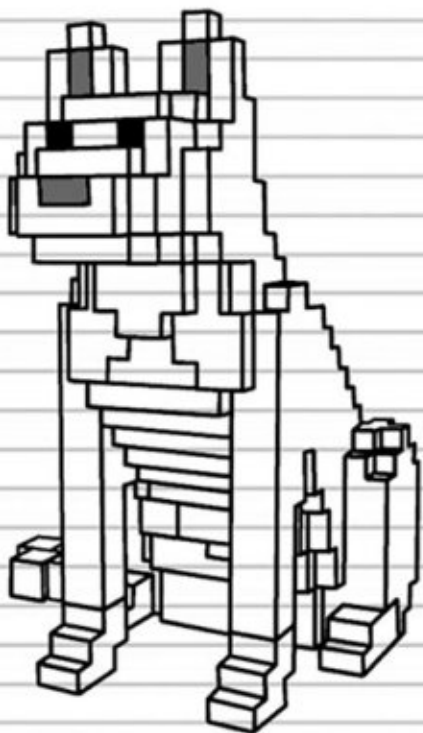
Під високими деревами й закудланими кущами залягли темні тіні. Для мобів тут є чудові схованки

навіть удень! Це кепсько. Дуже кепсько! Однією з моїх ключових стратегій виживання (якщо це можна назвати стратегією) було рішення виходити назовні лише посеред білого дня. А що, як моби скрадаються тут протягом усього дня? Від цієї думки спина взялася сиротами.

Тоді я помітив дивну купку брунатних блоків на крайній гілці дерева. Це були кокоси? Чи здоровенні кокони?! *ковть* Сподіваюся, у Майнкрафті є великі гарні метелики. Але з тим, як мені не щастить, це радше будуть гігантські молі-вбивці!

Скажу вам чесно, я не збирався чекати й перевіряти, що за моторошні комахи ховалися в тих коконах... чи за кущами! Я подумав, що маю більше шансів вижити в бою з велетенським котом. (На жаль, така правда.)

Я знову визирнув з-за дерева, за яким ховався. Велетенський кіт і досі сидів на тому самому місці, тож я й зрозумів, що це також дім, як і той — у собачому світі. Тоді я помітив крихітну деталь, яка могла стати конкретною проблемою... **ТАМ НЕ БУЛО ДВЕРЕЙ!**

Я підповз ближче, щоб оглянути цей котодім. Так, це справді був будинок. На одній із задніх лап ката я знайшов щось схоже на металеві двері. На жаль, я не міг дістатися до них, бо мені заважав велетенський котячий хвіст. О, а ще здоровенний скляний мур. (Оце зараз мені б стали у пригоді ті короткі драбинки зі світу кінних перегонів.) Ну, це не так уже й погано, бо якщо я не можу проникнути всередину, то моби теж не зможуть! Якби ж я тільки зрозумів, як потрапити в дім.

Я розумів, що десь тут має бути вхід, тому обійшов гігантського ката з усіх боків. Саме тоді я помітив чудернацький знак на котячій дупі. Там було написано: «Світити низько, щоб зайти». Що це означає?

Я роззирнувся, але не знайшов нічого, що світилося б. Тоді я пошкодував, що поруч немає Гудіні. Він значно краще знаходить вхід до потаємних кімнат, ніж я. Ех.

Я сушив голову, аж мій блок волосся розболівся. Які речі у Майнкрафті світяться? (Сподіваюся, тут не йдеться про очі Мандрівника Краю чи оті моторшні червоні очі, що сяють у темряві!) Тоді я згадав, що у моїй чарівній безмежній кишені є червоні

ліхтарики, які я приніс зі світу собак. Я вирішив увімкнути один. Вихопив ліхтарик із кишені й посвітив ним на землю біля котячої дупи. Нічого не відбулося. Я посвітив ліхтариком по всій його дупі. Нічого. Я осяяв усе навколо! Нічогісінько!

Там було написано: «Світити низько», тож я поклав ліхтарик на землю біля котячої дупи. Нічого не змінилось. Тоді вирішив спробувати ще нижче. Дістав із кишені лопату, викопав кілька ямок і запхав у них ліхтарик. Знову ж таки нічогісінько. Я навіть заліз у яму з ліхтариком у руках. А раптом у загадці йшлося про те, що сама людина має «світитися низько»? Що ж, двері не відчинилися, зате як я низько опустився. (Добре, що поруч не було Хвицика.)

Моя надія розчинялась, як сонячне проміння за обрієм. Якщо я не зможу якомога **ШВИДШЕ** потрапити всередину, мені доведеться ночувати в земляній кімнатці для паніки. Знову! А я б **НЕ ХОТІВ** повторювати цей досвід!

Тоді я почув один із моїх найменш улюблених звуків... низькі загрозливі стогони! **ЗОМБІ!** Мабуть, він

ховався за деревом неподалік, а я не зупинився й не перевірів.

Тоді я й став трішечки панікувати. Та ну вас! Я потрапив у дивний незнайомий світ у Майнкрафті. Ніч наступала мені на п'яти, а моїм єдиним шансом на притулок був велетенський дім-кіт, де одні двері не відчинилися, а інші я навіть не міг знайти! **ГР-Р-Р-Р-Р!** Я щосили жбурнув ліхтарик у котодім. Він причепився до стіни за два блоки під знаком.

Враз чотири помаранчеві блоки розсунулися, ніби двері ліфта. Ліхтарик упав на землю. Я схопив його й прошмигнув досередини, опинившись у невеличкій кімнатці. Рвучко обернувся й побачив зомбі, що насувався на мене, простягнувши руки. Я ж зараз опинюся у крихітній пастці із розлюченим зомбі! Я нестямно намагався знайти спосіб зачинити двері. Тоді стіни зсунулися й захряснулися просто перед пикою зомбі. Ура, автоматичні двері!

Я запхав ліхтарик-ключ до кишені й роззирнувся, хапаючи ротом повітря. Я опинився у невеликій кімнатці, де лише кілька драбинок вели нагору.

Я виліз на другий поверх і сторожко гукнув: «Агов! Є тут хто?». На щастя, навколо панувала тиша. Не було чути ані стогонів, ані крехтання, ані вереску, ані шипіння, ані брязкання, ані човгання. (Бачите, скільки у Майнкрафті страшних звуків!)

Тоді я помітив важіль на стелі. Потаємна кімната! Може, у ній заховані скарби! Або, ще краще, печиво! Я одразу повернув важіль, і частина стіни відсунулася вбік. На жаль, вона вела не до прихованої кімнати скарбів, а надвір. Я поглянув униз, де стояло те зомбі й витріщалося на мене. Воно чекало. *ковть* Я радий, що це був не скелет, бо щось мені не хотілося сьогодні ухилятися від стріл!

Уже в будинку я піднявся сходами й по дорозі зазирнув у кілька скринь. Вони були порожнісінькими! Може, хлопець хакер забрав усі речі з собою, коли залишив цей світ? І так, я досі вважаю, що саме хакер збудував цей дім. Хто ж іще додумається вліпити двері в дупу здорового кота? Ну, Дірк-ідіот не рахується.

Десь на пів дорозі на сходах я надибав спальню. Там на стіні висів той самий портрет старшого

чоловіка, що й у попередніх будинках. (Дивно, чи не так?) Тоді я побачив велике м'яке ліжко, і враз мій розум охопило бажання спати. Утім, лише до того моменту, поки мій шлунок не загуркотів, мов трактор. Мій втомлений мозок хотів спати, але мій буркотливий живіт вимагав їжі. Шлунок перемиг. Тому я вирішив перекусити перед сном (навіть якщо перекусом, найімовірніше, буде морква).

Я згадав, що біля металевих дерев був город. Спустився сходами, минув приховані дверцята й знайшов драбину, що вела просто до городу.

Я саме схопив морквину й задоволено жував, аж раптом помітив зомбі всього за кілька метрів. Він витріщався просто на мене. Я одразу викинув моркву й метнувся до дверей. (Може, навіть із криками в процесі.) Та я помітив, що зомбі стояв по той бік скляного муру. Він застряг там, а я тут був у безпеці. Це чудово!

Що ж, визнаю: я став дражнити його, кепкувати. Танцював, вимахував руками й корчив зомбі гримаси. Цей довгий день вичавив із мене всі соки, тому я був радий (чи не вперше) почуватися безпечно у цьому світі.